

ODE AAN *BLACK MOON*

WE KOCHTEN GEEN BOOT, WE KOCHTEN VRIJHEID

Onder zeilers wordt weleens gekscherend gezegd dat er twee momenten zijn waarop je het meest blij bent met je boot: bij de aanschaf én bij de verkoop. Voor ons voelt dat gelukkig anders. Toen wij zes jaar geleden *Black Moon* kochten, een stoere en klassiek gelijkende Taling 33, kochten we niet zozeer een zeilboot. We kochten vrijheid. En terwijl ik dit schrijf staat ze toch echt weer te koop. Gaan we deze vorm van vrijheid opgeven?

✍ Greetje Tops 📷 Archief Sailing *Black Moon*

Zes jaar lang was *Black Moon* niet zomaar het vervoermiddel van onze wereldreis. Ze was veel meer dan dat. Ze werd onze thuisbasis, een anker, een veilige haven en een metgezel ineen. Nu ligt ze in Griekenland, drijvend aan haar privémeerboei, met een rood bordje aan haar iconische boegspriet: *For Sale*. Met pijn in mijn hart schrijf ik deze ode aan haar en aan onze wereldomzeiling. We hebben heel wat beleefd samen...

Dromen najagen

Begin dertig waren we toen het zaadje werd geplant: een wereldomzeiling. Een bewuste keuze om de vrijheid tegemoet te varen. Ons toekomstplaatje liep anders dan we hadden gedacht en daardoor ontstond ruimte om andere dromen na te jagen. Maar we kozen vooral voor avontuur. Niets en niemand kon ons tegenhouden. Nog een aantal jaar klussen en werken voordat we online afscheid namen van onze collega’s. Huis eruit, boot erin.

Black Moon aan prive mooring op Lefkas.

SAILINGTHEMED

Eenmaal zonder werk en huis diende zich onverwachts een pandemie aan. Met alle risico’s van dien vertrokken we toch. Ik lees een quote in mijn allereerste artikel in Zeilen 01/2021 terug: “*We zien de pandemie als een extra kaart waarop we moeten leren navigeren. Zolang we bereid zijn om dat erbij te nemen, ligt de horizon voor ons open.*” Dapper, en een tikkeltje naïef, denk ik nu, maar het heeft ons ver gebracht.

Van zeeziekte tot vertrouwen

Nog niet eerder hadden we nachtwachtjes gedraaid, laat staan oceanen overgestoken. Het zeezeilen leerden we gaandeweg wel, dachten we zo. Natuurlijk was het handig geweest als we daar al ervaring in hadden opgedaan, maar we waren jong en we wilden nú op reis, niet wachten tot later. En dus startten we gewoon met een gezonde dosis vertrouwen. Van de ongeveer honderd Talings die bestaan, hebben slechts een handjevol ooit hun neus buitengaats gestoken, voor zover wij weten. Was ze wel zeewaardig? Waren wij wel zeewaardig? Al vanaf de Golf van Biskaje raakte ik voor het eerst zeeziek, en vele oversteken later nog steeds. En ja, ook *Black Moon* kreunde en zeurde dat ze er niet altijd zin in had. We merkten al gauw dat zowel schip als bemanning nooit helemaal perfect voorbereid kunnen zijn. Klussen moet je onderweg toch, en door het zelf te doen leer je het het best. Dus door de jaren heen groeide het vertrouwen, in haar en in elkaar.

Grenzen verleggen

Een van de hoogtepunten van de reis was het Panama-kanaal. Dit gigantische sluizenstelsel verbindt de Atlantische Oceaan met de Grote Oceaan. Zoom maar eens uit op Google Earth: precies daartussenin lag ons scheepje. Bewapend met enorme skippyballen en landvasten die niet onderdeden voor sleeplijnen van cargoschepen. Bibberend en bevend gingen we tezamen met de vrachtschepen van sluis naar sluis. En wat waren we blij met het stevige dek en de enorme kikkers. Ik vond ze altijd een doorn in het oog, maar nu kon ik ze wel zoenen.

Alleen op de wereld

De laatste sluisdeuren sloten achter ons en er was geen weg meer terug. We maakten ons op voor de langste oversteek ter wereld: van Panama naar Polynesië. Maar liefst 37 dagen duurde het om de ruim 4000 mijl te overbruggen. Alleen op de oceaan, alleen op de wereld. Zeeën van tijd, in een blauwe woestijn. En dan is daar ineens land. Een reeks eilanden, midden in de oceaan. De een nog paradijselijker dan de ander: de Markiezen, Tuamotus, Genootschapseilanden (beter bekend als Tahiti en Bora Bora), Cook, Tonga, Fiji... Keer op keer dreef *Black Moon* in een azuurblauw atol, maar soms ook tussen vlijmscherpe riffen en nieuwsgierige haaien. De ene keer lagen we wekenlang alleen bij een onbewoond eiland, de andere keer op plekken waar geen toeristen komen en waar eilandbewoners ons dolgraag wilden ontmoeten, en spontaan zelf geteelde groenten en fruit kwamen brengen vanuit hun kano. →

Black Moon in azuurblauw water.

TE KOOP: VRIJHEID!

Na haar wereldreis van vier jaar is *Black Moon* in Griekenland grondig uitgerust, onderhouden en zorgvuldig klaargemaakt voor haar nieuwe eigenaar: iemand die verlangt naar vrijheid. De Ionische Zee is een zeer toegankelijk vaargebied met unieke Griekse eilandjes, azuurblauwe baaien, mystieke bergen, diepe kliffen, geurende cipressen en gezellige taverna’s. Ligplaats Lefkas. Zie: sailingblackmoon.nl/te-koop-black-moon

Achter het anker in Griekenland.

Vrijwel iedereen is nieuwsgierig naar elkaars boten en leergierig naar elkaars ervaringen

Zeilend op de Ionische Zee.

BOEK AARDEN OP ZEE

In *Aarden op zee* volg je de reis van Greetje en Niels rond de wereld. In dit eerlijke reisverslag beschrijft ze het leven op zee en de onvergetelijke bestemmingen die ze aan-doen én vertelt ze over hun zoektocht naar vrijheid en zingeving. Te koop bij de (vaar)winkel of online voor €23,99 (paperback) / €13,99 (e-book).

Onbewoond eilandje op de San Blas in Panama.

→ Zeilvrienden

Wat *Black Moon* ons ook gebracht heeft: zeilvrienden onderweg. Mijn contactenlijst staat vol met bootnamen, want wereldzeilers spreken elkaar zelden nog met hun eigen voornaam aan. Hoe vriendelijk en verwelkomend eilandbewoners ook kunnen zijn: in hun ogen ben je een toerist, een reiziger – en die vertrekt uiteindelijk weer. Andere wereldzeilers zijn niet alleen je drijvende burens, ze worden al snel je beste vrienden of ze voelen zelfs als familie. Soms heb je hetzelfde routeplan en vertrek je samen of tref je elkaar pas jaren later weer op een ander continent.

Vrijwel iedereen is nieuwsgierig naar elkaars boten en leergierig naar elkaars ervaringen. Ook wij hielpen elkaar met reparaties en al doende leer je elkaars normen en waarden aan boord kennen, tijdens een *floating dinner* of door observatie via de patrijspoortjes. En ja, wij waren misschien wel erg pietje-precies als het aankwam op netheid aan boord. Een aantal Nederlandse vertrekkers gaf ons niet voor niets de bijnaam *Poets Moon*.

Thuiskomen

Een reis is pas voltooid wanneer je weer thuiskomt, zo wordt vaak gesteld. De Griekse term *nostos* staat symbool voor de reis terug naar huis én naar jezelf – een combinatie van avontuur, lijden, herinnering,

identiteit en thuiskomst. In ons geval zijn we vooral innerlijk thuisgekomen. We zijn namelijk in Griekenland blijven hangen. Ooit voelde Griekenland heel ver weg van huis, nu voelt Nederland heel dichtbij. Trots en weemoedig kijk ik rond in de kajuit; ze is een ware tijdcapsule geworden. Aan het hoofdwant hangt een wereldkaart uit Portugal, waarop we onze wereldomzeiling hebben nagetekend. Onder de tafel staat een bak vol schelpen, gevonden op de mooiste stranden. En tussen de boeken liggen allerlei souvenirs – gekregen, gekocht of gemaakt; om te bewaren, om te koesteren of om ooit weg te geven. Ik tap een glas zelfgemaakt drinkwater uit de keukenkraan die we ooit in Vanuatu vervingen. Onder elk luikje, in elk hoekje en achter elk krasje schuilt een uniek verhaal.

Black Moon was nooit zomaar een boot. Ze leerde ons te aarden op zee en gaf ons iets wat onbetaalbaar bleek: een leven in vrijheid. En vrijheid heeft de eigenschap dat ze zich niet laat vasthouden. Soms vraagt ze je om te vertrekken, soms om thuis te komen, soms om los te laten wat je lief is.

We hebben zes onvergetelijke jaren rond de wereld met haar beleefd – een wereld die voorgoed in ons is gaan wonen. En toch is het voor ons tijd om haar te verkopen en een nieuwe koers te varen. Maar wat zij ons heeft geleerd, raakt nooit verloren: vrijheid schuilt niet in wat je bezit, maar in wat je durft los te laten. ←